

den med samme Grundighed, Dygtighed og Indsigt som hidtil og med saa lidt politisk. Hensyntagen som mulig.

Ingerslev: Liden er ikke meget gunstig til at tage Ordet, og det er ogsaa kun saa Bemærkninger; jeg skal tillade mig at gjøre (B. er g.; Vi have Tid nok.) Det ærede Medlem siger, at vi have Tid nok, det glæder mig, for saa vidt som det navnlig er det ærede Medlems Bemærkninger, som have foranlediget mig til at sige et Par Ord. Det ærede Medlem mente efter at have peget paa mig og en af mine ærede Meningsfæller, at vi vare ikke særlige Modstandere af Parlamentarismen. Det kan han have meget Ret i, det er Folk, som gaa yderligere end jeg, som vi hørte det for lidt siden. Det kunde jo være, at jeg vedkjendte mig Rigsdagsparlamentarismen (Udfordring). Ja, ja, nogen Naade er dog altid god. Derimod vedkjender jeg mig ganske vist ikke den ny opfundne Slags Parlamentarisme, som det ærede Medlem kom til at kalde Godseterparlamentarisme efter først at have kaldt den Sandstingsparlamentarisme, men Rigsdagsparlamentarismen tror jeg nok at kunne være med til. Det ærede Medlem ser altsaa, at jeg er relativt moderat; der er dog dem, der gaa videre. Dernæst var det ærede Medlem — nu kommer jeg til Enigheden, jeg er ikke saa lidt enig med det ærede Medlem i Dag — enig med mig i Noget, jeg havde sagt i Gaar, idet jeg antydede, at de Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Ledreborg), det fortøffede kunde munde ud paa samme Naade som dem, der kom fra hans ærede Ven, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgfreds (Hørup). Det sagde jeg, da det ærede Medlem sagde: ja, det kunde de, men saa spøiede det ærede Medlem til, at det behøvede de ikke at gjøre. Jeg svarede med at sige, at disse Udtalelser vare noget forsigtige, og jeg troede naturligtvis, at det var fordi det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds ikke saaledes direkte vilde vedkjende sig Maffestabet. Det ærede Medlem mener, at det staar paa noget Andet, nemlig paa, at Udtalelserne kunne bruges til den ene og til den anden Side, men det er nu ikke min Fortolkning. I endnu en Ting er jeg forholdsvis enig med det ærede Medlem, nemlig i nogle faktiske, saglige Bemærkninger, som han gjorde til en af mine Meningsfæller, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Vilse), som i Gaar holdt et landøkonomisk Foredrag, som interesserede mig meget. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det; blandt Andet af Hensyn til Tiden; i Meget af det var jeg enig med ham, men i Udførelsen af det, som det ærede Medlem idag har sagt om Østtolden og dens Betydning, er jeg ikke enig med ham. Jeg tror, at det ærede Medlem har glemt, at vor Hoved-

erport er Smør, og at deraf betinges den magre Ost, og de Lande, hvorfra vi væsentlig have vor Ost, lade Nøden sætte i Mælken, og saa lave de Ost, saaledes at deres Hovedindtægt bliver Ost. Bist er det, at Østprisen her i Landet er saa lav, at hvis den skal sættes lavere, maa man anvende den skummede Mælk til Kalve og deslige; det vide de Herrer fra Landet, at det saa ikke kan svare Regning ogsaa at gjøre Ost, og Følgen deraf er, at en billigere Ost ikke kan staves pr. Import. Østtolden er hovedsagelig kun en Luxusstold og indbringer ikke paa Prisen paa Ost. For Resten er jeg ikke af dem, der have skreget imod at ophæve Tolden paa Livsforbrødenheder, men jeg vil kun forvare mig mod Misforstaaelse i saa Henseende. Jeg forbeholder mig ved en anden og mere passende Leilighed, hvor Tiden er heldigere, at komme ind paa hele det landøkonomiske Raisonnement, som det ærede Medlem forleden Dag anstillede, idet jeg for Resten i det Væsentlige er enig med ham i en hel Del af, hvad han har udtalt.

Lb. Nielsen: Den høitærede Krigsminister har ikke været lynderlig heldig med at forstaa, hvad jeg forleden udtalte. Jeg er i det Hele meget bange for at komme ind paa militære Betragtninger. Jeg vedkjender mig, at det er Noget, der ikke særlig ligger for mig. Jeg har kun i Anledning af Finantsloven fremhævet, at, naar vi have meget store Udgifter til Forsvarsvæsenet, var det beklageligt, fordi selv de Sagkyndige ansaa det Forsvar, vi havde, for mindre godt, ja endogsaa for meget daarligt. Jeg tilspøiede da, at det var ikke muligt at gaa videre ad den Vej, naar man ikke vilde ødelægge vort Land og det Arbejde, som skabte Kapital. Jeg fremhævede det n. n. l. i Modsetning til det meget Lidet, vi give ud til Oplysningsvæsenet, — det er jo nemlig meget forsvindende Summer —, og jeg sagde, at der kun var to Veie at gaa, enten at man gik til den lille, leiede Hær, som jeg ikke ønskede, eller til Almenvæbningen. Jeg bemærkede, at denne lille, leiede Hær, var jeg ingen Ven eller Ynder af; men den ærede Krigsminister har forstaaet det, som om jeg udtalte mig til Fordel for den lille, leiede Hær. Det er ikke Tilfældet, det er det Modsatte. Den ærede Krigsminister har altsaa været meget uheldig med at opfatte, hvad jeg virkelig mente. Naar jeg har udtalt mig for Almenvæbningen, mener jeg dog, at selve den nye Hærorrdning er et Skridt hen derimod. Jeg har isørigt ikke udtalt mig for en Almenvæbnings Indførelse i dette Dieblit, men kun, for at der kunde ske en jevn Overgang til en Almenvæbning; vor nye Hærorrdning, nemlig Hærorrdningen af 1867, gaar jo egentlig i Retning deraf. Jeg skal isørigt bemærke, at jeg slet ikke har tænkt paa Zulufasserne, ligesaa lidt som paa Zulufasserlandet; jeg har kun tænkt paa Armeen her til Lands. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem for Lar-